

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Liberci rozhodl v hlavním líčení konaném dne 7. února 2014 samosoudcem
Mgr. Lukášem Korpasem, **t a k t o:**

Obžalovaní

MUDr. Kateřina ABSOLONOVÁ,

nar. [REDACTED] trvale bytem [REDACTED],

Ing. Pavel BERNÁT,

nar. [REDACTED] trvale bytem [REDACTED]

Ing. Ondřej ČERVINKA,

nar. [REDACTED], trvale bytem [REDACTED]

Michael DUFEK,

nar. [REDACTED] trvale bytem [REDACTED]

Ing. František HRUŠA,

nar. [REDACTED] trvale bytem [REDACTED]

MUDr. Jiří JANATA,

nar. [REDACTED] trvale bytem [REDACTED]

Naděžda JAROŠOVÁ,

nar. [REDACTED] trvale bytem [REDACTED]

Ctibor JECH,

nar. [REDACTED] trvale bytem [REDACTED]

Naděžda JOZÍFKOVÁ,

nar. [REDACTED] trvale bytem [REDACTED]

Jana KAŠPAROVÁ,

nar. [REDACTED] trvale bytem [REDACTED]

Ing. Jiří KITTNER,

nar. [REDACTED] trvale bytem [REDACTED]

Bc. Zuzana KOCUMOVÁ,

nar. [REDACTED] trvale bytem [REDACTED]

Hana KONŠELOVÁ,

nar. [REDACTED] trvale bytem [REDACTED],

Ing. Jaroslav MORÁVEK,

nar. [REDACTED], trvale bytem [REDACTED]

Mgr. Květoslava MORÁVKOVÁ,

nar. [REDACTED] trvale bytem [REDACTED]

Ing. Petr OLYŠAR,

nar. [REDACTED] trvale bytem [REDACTED]

Ing. Ivo PALOUŠ,

nar. [REDACTED], trvale bytem [REDACTED]

Ing. Ján PIŇKO,

nar. [REDACTED], Slovenská republika, trvale bytem [REDACTED]
[REDACTED]

pokračování

3T 32/2011-2165

Martin SEPP,

nar. [REDACTED], trvale bytem [REDACTED]

MUDr. Vladimír ŠÁMAL,

nar. [REDACTED] trvale bytem [REDACTED]

Milan ŠÍR,

nar. [REDACTED] trvale bytem [REDACTED]

Jan VEVERKA,

nar. [REDACTED] trvale bytem [REDACTED],

Ing. Vladimír VOJTÍŠEK,

nar. [REDACTED] trvale bytem [REDACTED]

se podle § 226 písm. b) tr. řádu

z p r o š ť u j í o b Ź a l o b y

pro skutek, že

v Liberci dne 26.4.2007 na 4. zasedání Zastupitelstva města Liberec jako členové Zastupitelstva města Liberec, kterým je podle § 85 písm. a) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, vyhrazeno rozhodování o převodu nemovitých věcí z majetku obce, hlasovali pro prodej pozemků v majetku města Liberce, a to p.č. 968 o výměře 627 m² a p.č. 969 o výměře 2717 m² v k.ú. Doubí u Liberce za kupní cenu ve výši 875,- Kč/m² za pozemek p.č. 968 a ve výši 350,- Kč/m² za pozemek p.č. 969, tj. celkem 1.499.575,- Kč, přičemž zcela pominuli námitky některých členů zastupitelstva vznesené v předchozí diskuzi, kteří upozornili na nezdůvodněný rozdíl v cenách obou pozemků a na to, že cena byla konzultována s realitními makléři a podle jejich osobního názoru je příliš nízká, a naopak se spolehli na zpochybné podklady vypracované Magistrátem města Liberce, Odborem rozvojových projektů, který běžně podobné převody nepřipravoval, přičemž z těchto podkladů nebylo zřejmé, zda se stanovením ceny v čase a místě obvyklé někdo zabýval, nebylo zde uvedeno vysvětlení zjevného nepoměru mezi cenami obou pozemků ani to, jaké je jejich přesné určení podle územního plánu, a k ceně zde bylo uvedeno pouze tolik, že byla určena podle interního předpisu města ke stanovení cen pozemků, který nabyl účinnosti dne 1.4.2004 a byl novelizován až v roce 2010, a to vše aniž by znali obvyklou cenu pozemků a aniž by si opatřili další podklady k jejímu určení, následně jejich hlasy zastupitelstvo přijalo usnesení č. 57/07, kterým byl prodej pozemků schválen, a na základě tohoto usnesení byla mezi městem Liberec a manželi Karlem a Libuší V [REDACTED] uzavřena kupní smlouva č.j. 6/07/0089, kterou byly předmětné pozemky převedeny na manžele V [REDACTED] za kupní cenu ve výši 1,499.575,- Kč, ačkoliv obvyklá cena obou těchto pozemků mohla činit v době převodu

1.500,- Kč/m², a městu Liberec tak převodem za obvyklou cenu v intencích § 39 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, mohlo dosáhnout výtěžku ve výši 5,016.000,- Kč, vše ke škodě města Liberec,

čímž měli spáchat

trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255a odst. 1, 2 písm. a) zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona.

neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

O d ů v o d n ě n í:

Obžalovaní jako zastupitelé města Liberec na schůzi zastupitelstva konané dne 26.4.2007 hlasovali pro návrh majetkoprávní operace k převodu pozemků z majetku města, a to parcel č. 968 a 969 vedených v k.ú. Doubí za cenu 1.449.575,- Kč, čímžto byl návrh schválen a manželům V. [REDAKCE] byly pozemky prodány za schválenou částku v přímém prodeji. K otázce zavinění nebylo v řízení prokázáno, že by kterýkoliv ze zastupitelů byl osobou schopnou na úrovni znalce z oboru odhadu nemovitostí či realitního makléře posoudit obvyklou cenu předmětných pozemků, tedy že by obžalovaní věděli, jakou škodu mohou svým rozhodnutím městu Liberec způsobit, ač tak vzhledem ke svému postavení zastupitelů vědět mohli a měli. Soud tak ve vztahu k případnému následku v podobě škody na cizím majetku u obžalovaných nedovodil zavinění v intencích vědomé nedbalosti, a proto nemohl uzavřít, že se obžalovaní dopustili trestného činu.

V projednávané věci zdejší soud v minulosti již rozhodl usnesením ze dne 19.4.2011, č.j. 3T 32/2011-1866, tak, že zastavil trestní stíhání obviněných z důvodu, že žalovaný skutek není trestným činem a není důvodu k postoupení věci pro přestupek. Stížnost státního zástupce vůči výše zmíněnému usnesení zdejšího soudu byla usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 30.12.2011, č.j. 55To 292/2011-1688, zamítnuta.

Na základě podaného dovolání Nejvyšší soud České republiky usnesením ze dne 19.12.2012, č.j. 5Tdo 827/2012-21, zrušil jak rozhodnutí zdejšího soudu, tak rozhodnutí odvolacího soudu, věc přikázal zpět zdejšímu soudu k dalšímu projednání a nalézacímu soudu uložil dle zásad ústnosti a bezprostřednosti ve věci provést hlavní líčení, a na základě provedeného dokazování učinit skutkové a právní závěry, k otázce zavinění posoudit v jaké formě se jej eventuálně obžalovaní dopustili a teprve poté provést srovnání dvou hmotněprávních norem (zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon účinný do 31.12.2009, a zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, účinný od 1.1.2010), stran jejich dopadu na projednávanou věc. Nejvyšší soud se dále vyjádřil k otázce porušení povinností obžalovanými coby zastupiteli města Liberec, zejména pak k postavení zastupitelstva města a odpovědnosti zastupitelů za hlasování o návrzích v intencích zákona č. 128/2000 Sb., o obcích.

Soud ke svým skutkovým zjištěním dospěl na základě těchto provedených důkazů.

Obžalovaní využili, až na obžalovaného Jana Veverku, svého práva se hlavního líčení neúčastnit, tudíž soudu nezbylo, než jejich výpovědi k projednávané věci číst z přípravné fáze

pokračování

3T 32/2011-2166

řízení. Obžalovaní se vesměs v řízení hájili tím, že nejsou odborníci na posouzení ceny nemovitostí, cena uvedená v návrhu na předmětnou majetkoprávní operaci se jim zdála adekvátní i přes výtky ze stran zastupitele Jiřího Š. [redacted] neboť byla stanovena podle interního předpisu, žadatele o pozemky neznali do té míry, aby měli osobní zájem na projednávání majetkoprávní operaci, žádný prospěch jim z majetkoprávní operace neplynul ani nebyl přislíben, v majetkoprávní operaci shledávali přínos pro rozpočet města Liberec, neměli v úmyslu poškodit město Liberec. Dále se obžalovaní hájili tím, že jejich jednáním městu Liberec nevznikla žádná přímá škoda. Někteří z obžalovaných, jmenovitě pak Ing. Ondřej Červinka, Ing. Jiří Kittner, Jan Veverka, MUDr. Vladimír Šámal a Ing. Vladimír Vojtíšek na svoji obhajobu uvedli, že cena pozemků k předmětné majetkoprávní operaci odpovídala tomu, za kolik peněz byl v nedávné minulosti od předmětného zastupitelstva v dané lokalitě vydražen obdobný pozemek.

Z výpovědí svědků Lenky H. [redacted], Ing. Evy K. [redacted], MUDr. Ivanky K. [redacted], Mgr. Jana K. [redacted], Mgr. Dany L. [redacted], Ing. Radomila M. [redacted], MUDr. Jiřího R. [redacted], Mgr. Věry R. [redacted], Kamila Jana S. [redacted], Jiřího Š. [redacted], Petra Š. [redacted], Ivany B. [redacted] (jejíž výpověď byla čtena dle § 211/1 TŘ z č.l. 431-437), MUDr. Jarmily C. [redacted], zastupitelů města Liberec v době předmětné majetkoprávní operace, kteří se zdrželi hlasování pro danou majetkoprávní operaci, nebo hlasovali proti návrhu, soud zjistil, jaké události předcházeli zasedání zastupitelů města Liberec dne 26.4.2007, co se probíralo na jednotlivých opozičních klubech, kdo měl na zasedání klubu přístup, jaké výhrady byly k majetkoprávní operaci vneseny na klubech, jaké při samotném zastupitelstvu a co motivovalo svědky k jejich postoji stran hlasování. Z výpovědí svědků nebylo nic podrobnějšího zjištěno k osobním předpokladům obžalovaných posoudit cenu obvyklou, k jejich motivaci při hlasování ani k poměru obžalovaných k manželům V. [redacted]

Z výpovědi svědka Ladislava F. [redacted], Dagmar S. [redacted] (jejíž výpověď byla čtena dle § 211/1 TŘ z č.l. 456-461) soud zjistil, z jakých důvodů byl záměr prodeje pozemků řešen Odborem rozvojových projektů města Liberec (dále jen ORP Liberec), kdo zpracoval podklady, jak došlo k určení ceny, jak proběhl proces schválení v Radě města Liberec a v Zastupitelstvu města Liberec.

Z výpovědí svědků Karla V. [redacted] a Libuše V. [redacted] soud zjistil, za jakých okolností a proč oslovil svědek Karel V. [redacted] úředního Magistrátu města Liberec (dále jen MML) Ladislava F. [redacted] s žádostí o doporučení pozemku, jak probíhala jednání, o co žádal a kam žádost adresoval, jak došlo k uzavření kupní smlouvy, jaké měli vztahy s obžalovanými, v jakém faktickém stavu byly pozemky, jaké jsou nedostatky a přednosti pozemků, jaký je právní a faktický stav pozemků v současnosti.

Z výpovědi znalce Ing. Miroslava Bureše soud zjistil, z jakých podkladů vycházel při stanovení obvyklé ceny předmětných pozemků ke dni 26.4.2007, s čím porovnával obvyklou cenu pozemků a jak dospěl k hodnotě nejméně 1.500,- Kč za m² u obou pozemků.

Soud dále provedl důkazy listinami, a to listinami k ocenění pozemků, žádostí Karla V. [redacted] dokladem o zveřejnění záměru na úřední desce, podklady pro rozhodnutí zastupitelstva, podklady pro rozhodnutí rady, zápisem ze zasedání zastupitelstva, výsledky hlasování, výpisem usnesení ze 4. zasedání zastupitelstva, vyrozuměním manželů V. [redacted] o schválení prodeje, kupní smlouvou, návrhem na povolení vkladu do

vlastnického práva, informacemi o průběhu řízení, výpisem z katastru nemovitostí, úředním záznamem PCR, usnesením z 8. zasedání rady ze dne 17.4.2007, přepisem zápisu zasedání zastupitelstva, relevantní částí územního plánu, vyhláškou města o vyhlášení závažné části územního plánu, popisem činnosti odboru rozvoje projektu a odboru majetku města, seznamem členů rady města, seznamem členů zastupitelstva města, organizačním řádem Magistrátu města Liberec, písemnou informací vedoucího odboru MML, přehledem pozemků prodaných přímo žadateli, usneseními zastupitelstva města, podklady pro jednání zastupitelstva města, zprávou MML - stavebního úřadu k inženýrským sítím, zprávou společnosti RWE distribuční služby, s.r.o., zprávou společnosti ČEZ Distribuce a.s., zprávou společnosti Severočeské vodovody a kanalizace a.s., zprávou MML - kanceláře tajemníka, částí zápisu z jednání rady města, podklady projednání rady města, listinami týkajícími se stavby rodinných domů v ulici Hybešova, sdělením vedoucího odboru majetku města, podklady pro jednání zastupitelstva ze dne 15.12.2005, usnesením rady města, podklady pro jednání rady města ze dne 6.12.2005, výpisy z katastru nemovitostí, přehledem prodejů obdobných okolních pozemků a k nim výpisy z katastru nemovitostí a kupními smlouvami, potvrzením o nabytí vlastnictví, protokoly o provedené veřejné dražbě, dopisem ing. Dvořáka, návrhem zásad prodeje pozemku z majetku města, interním předpisem ke stanovení cen pozemků, mapou cenových pásem, zásadami postupu při privatizaci pozemků. Dále byly v řízení prohlédnuty fotografie, kopie katastrální mapy a část územního plánu, přehrán audiozáznam o průběhu zastupitelstva města ze dne 26.4.2007, zápisy ze všech zastupitelstev za volební období od podzimu 2006 do 26.4.2007, zprávami o pověsti obžalovaných, opisy jejich rejstříků trestů, podstatným obsahem spisu zdejšího soudu ve věci 4T 178/2011 a rozsudkem zdejšího soudu ve věci 6T 58/2012..

Při rozhodování o vině obžalovaného soud hodnotil jednotlivé důkazy jak odděleně, tak v jejich vzájemných souvislostech a dospěl k tomu, že ve věci lze učinit jednoznačné skutkové závěry. V řízení nebylo žádných pochybností o tom, že po předchozí domluvě zaslal svědek Karel V. [redacted] na ORP MML dne 17.1.2007 žádost o odkoupení pozemků p.č. 968 a 969 v k.ú. Doubí u Liberce, že k této žádosti ORP MML zpracoval do Rady města [Liberec na přímý prodej pozemků poté, co záměr byl vyvěšen na úřední desce od 13.2.2007 do 1.3.2007, že v návrhu byla stanovena cena pozemků s odkazem na interní předpis k oceňování pozemků, že Rada města Liberec prodej schválila a předložila návrh zastupitelstvu města. Dále nebylo v řízení pochyb o tom, že dne 26.4.2007 obžalovaní hlasovali pro návrh majetkoprávní operace, a to přímého prodeje pozemku p.č. 968 o výměře 627 m² a pozemku p.č. 969 o výměře 2717 m² v k.ú. Doubí u Liberce za kupní cenu ve výši 875,- Kč/m² za pozemek p.č. 968 a ve výši 350,- Kč/m² za pozemek p.č. 969, tj. celkem 1,499.575,- Kč,, a to i přes diskusi, která k prodeji byla, kdy byly ze strany některých zastupitelů vneseny připomínky k neodpovídající ceně a k neurčitému záměru využití pozemků, že na základě výsledků hlasování přijalo Zastupitelstvo města Liberec usnesení o schválení prodeje, který se realizoval prostřednictvím kupní smlouvy s Karlem a Libuší V. [redacted] kteří pozemek koupili za cenu 1.449.575,- Kč a vlastní jej dodnes. Tyto skutečnosti byly v řízení prokázány výpověďmi všech obžalovaných, které byly v tomto kontextu podporovány výpověďmi všech slyšených svědků a dále pak listinnými důkazy, a to zejména listinami k ocenění pozemků, žádostí Karla V. [redacted] dokladem o zveřejnění záměru na úřední desce, podklady pro rozhodnutí zastupitelstva, podklady pro rozhodnutí rady, zápisem ze zasedání zastupitelstva, výsledky hlasování, výpisem usnesení ze 4. zasedání zastupitelstva, vyrozuměním manželů V. [redacted] o schválení prodeje, kupní smlouvou, návrhem na povolení vkladu do vlastnického práva, informacemi o průběhu řízení, výpisem z katastru nemovitostí, úředním záznamem PCR, usnesením z 8. zasedání rady ze dne 17.4.2007, přepisem zápisu zasedání zastupitelstva, relevantní částí územního plánu, vyhláškou města o vyhlášení závažné části

územního plánu, popisem činnosti odboru rozvoje projektu a odboru majetku města, seznamem členů rady města, seznamem členů zastupitelstva města, organizačním řádem Magistrátu města Liberec, písemnou informací vedoucího odboru MML, přehledem pozemků prodaných přímo žadateli, usneseními zastupitelstva města, podklady pro jednání zastupitelstva města, zprávou MML - stavebního úřadu k inženýrským sítím, zprávou společnosti RWE distribuční služby, s.r.o., zprávou společnosti ČEZ Distribuce a.s., zprávou společnosti Severočeské vodovody a kanalizace a.s., zprávou MML - kanceláře tajemníka, částí zápisu z jednání rady města, podklady projednání rady města, listinami týkajícími se stavby rodinných domů v ulici Hybešova, sdělením vedoucího odboru majetku města, podklady pro jednání zastupitelstva ze dne 15.12.2005, usnesením rady města, podklady pro jednání rady města ze dne 6.12.2005, výpisy z katastru nemovitostí, přehledem prodejů obdobných okolních pozemků a k nim výpisy z katastru nemovitostí a kupními smlouvami, potvrzením o nabytí vlastnictví, protokoly o provedené veřejné dražbě, dopisem ing. [REDAKCE] návrhem zásad prodeje pozemku z majetku města, interním předpisem ke stanovení cen pozemků, mapou cenových pásem, zásadami postupu při privatizaci pozemků, fotografiemi, kopiemi katastrální mapy a části územního plánu. Dále byly výše uvedené nepochybné skutkové závěry soudu ve věci prokazovány audiozáznamem o průběhu zastupitelstva města ze dne 26.4.2007. Soud hodnotil výpovědi svědků, vyjma výpovědi svědka Ladislava F [REDAKCE], jako pravdivé a věrohodné, logicky nerozporné a vzájemně provázané jak ve vztahu k výpovědím obžalovaných, tak ve vztahu k výpovědím ostatních svědků a listinám, a proto z nich při skutkových závěrech vycházel. Na straně svědků soud nezjistil žádných konkrétních snah či motivací vypovídat v rozporu s prožitými událostmi na úkor obžalovaných. Výpověď svědka Ladislava F [REDAKCE] musel soud velice pečlivě vážit stran její věrohodnosti, neboť se v zásadních bodech rozcházela s výpovědí svědka Karla V [REDAKCE] a svědkyně Dagmar S [REDAKCE]. Svědek Karel V [REDAKCE] hlavním líčení, stejně jako v přípravné fázi řízení, vypověděl, že nikdy v jednání s Ladislavem F [REDAKCE] nezmínil, že by o pozemky měl zájem v souvislosti s nějakým konkrétním či podnikatelským záměrem, že by jednal na MML s jinou osobou. Svědkyně Dagmar S [REDAKCE] vypověděla, že se nikdy s Karlem V [REDAKCE] nesešla, všechny rozhodné informace ke zpracování podkladů k předmětné majetkoprávní operaci měla výlučně od Ladislava F [REDAKCE], svého nadřízeného. Žádostí Karla V [REDAKCE] o odkup pozemků zaslanou ORP MML byla v řízení podporována výpověď svědka Karla V [REDAKCE] neboť z žádosti vyplývá, že žadateli není ke dni žádosti znám způsob využití pozemků. Výpovědi svědka Karla V [REDAKCE] Dagmar S [REDAKCE] jsou tak vzájemně provázané, podporované listinnými důkazy. Z uvedeného je zřejmé, že svědek Ladislav F [REDAKCE] s žádostí svědka Karla V [REDAKCE] a s jeho požadavkem manipuloval a v rozporu s žádostí instruoval své podřízené k přípravě podkladů, navíc za situace, kdy sám svědka Karla V [REDAKCE] na dané pozemky upozornil a nabídl mu je k odkoupení. Za takové situace soud neměl důvod neuvěřit výpovědi svědkyně Dagmar S [REDAKCE] že to byl právě svědek Ladislav F [REDAKCE] který určil ceny pozemků a jejich zařazení do příslušných kategorií podle interního předpisu k oceňování cen pozemků. Tyto pochybnosti o věrohodnosti výpovědi svědka Ladislava F [REDAKCE] však neměly žádného dopadu na skutkové závěry soudu ve vztahu k jednání obžalovaných. Na základě těchto důkazů pak soud dospěl ke skutkovým závěrům uvedeným ve výroku rozsudku.

Stran právní kvalifikace jednání obžalovaného soud dospěl k těmto závěrům. Žalobce kvalifikoval jednání obžalovaný jako trestný čin porušování povinností při správě cizího majetku podle § 255a odst. 1, odst. 2. písm. a) zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon (dále jen tr. zákon), účinný do 31.12.2009. Tohoto trestného činu se dopustí ten, kdo z **vědomé**

nedbalosti jinému způsobí značnou škodu tím, že poruší podle zákona mu uloženou, nebo smluvně převzatou důležitou povinnost při opatrování nebo správě cizího majetku, a takový čin spáchá jako osoba, která má zvlášť uloženou povinnost hájit zájmy poškozeného.

Trestním zákonem chráněným zájmem, tedy objektem trestného činu, jsou majetková práva v nejširším smyslu, kdy do množiny majetkových práv je možno zařadit právo vlastnické. Obec je přitom dle § 1 zákona o obcích základním územním samosprávným společenstvím občanů, tedy správa majetku obce je v podstatě správou majetku v obecném zájmu společenství jejích občanů. Obžalovaný bylo v řízení žalobcem kladeno za vinu, že zejména v rozporu s povinnostmi, které jim ukládá § 38 odst. 1 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, (dále jen zákon o obcích) jakožto odpovědné osoby z titulu rozhodovací pravomoci zastupitelů města, zcizili majetek města za nevýhodných podmínek pro město, ač bylo jejich povinností rozhodovat o účelném a hospodárném nakládání s majetkem obce v jejím zájmu, čímž neopodstatněně na úkor zájmů města, a potažmo společenství občanů, zvýhodnili osobní zájmy nabyvatele vlastnického práva k předmětným nemovitostem. Z uvedeného je zřejmé, že jednáním obviněných mají být dotčeny zejména majetkoprávní vztahy k předmětným nemovitostem.

Podle § 5 písm. a) tr. zákona je trestný čin spáchán z vědomé nedbalosti, jestliže pachatel věděl, že může způsobem v tomto zákoně uvedeným porušit nebo ohrozit zájem chráněný tímto zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal, že takové porušení nebo ohrožení nezpůsobí. Jak plyne z teorie hmotného práva trestního, tak u shora uvedeného trestného činu se zavinění z vědomé nedbalosti vztahuje nejen k následku, resp. účinku spočívajícím ve značné škodě, ale i k jednání pachatele, včetně porušení podle zákona uložené nebo podle smlouvy převzaté důležité povinnosti při opatrování či správě cizího majetku (srovnej rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky ze dne 30.7.2008, sp.zn. 5Tdo 747/2008, a rozsudek ze dne 27.6.2012, sp.zn. 5Tdo 540/2012). Z hlediska zavinění se tak v ustanovení § 255a odst. 1 tr. zákon vyžaduje, aby značná škoda na cizím opatrovaném nebo spravovaném majetku byla jednáním pachatele způsobena z vědomé nedbalosti ve smyslu § 5 písm. a) tr. zákona, proto by nepostačovalo, kdyby pachatel zavinil vznik tohoto následku jen z nevědomé nedbalosti podle § 5 písm. b) tr. zákona, tj. pokud nevěděl, že může způsobit takový následek, ač o tom vzhledem k okolnostem a k svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Předpokladem trestní odpovědnosti podle § 255a tr. zákona. tedy je, aby pachatel věděl o tom, že na spravovaném nebo opatrovaném majetku může svým jednáním způsobit značnou škodu, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že k takovému následku nedojde. Přiměřenost důvodů, na které pachatel spoléhal, se vždy posuzuje podle individuálních okolností každého konkrétního případu. Záležit bude zejména na tom, v jakém postavení pachatel jednal, jaké okolnosti mu byly známy, jakou povinnost měl a jakým způsobem ji porušil.

Soud tak v první řadě ve věci zkoumal, **zda obžalovaní z vědomé nedbalosti porušili jim zákonem uloženou důležitou povinnost opatrovat či spravovat cizí majetek.**

Nejvyšší soud České republiky v projednávané věci (rozhodnutí ze dne 19.12.2012, sp.zn. 5Tdo 827/2012) již vymezil otázku možného porušení povinností ze strany obžalovaných. V daném případě totiž obžalovaní svým hlasováním přímo rozhodovali o schválení prodeje nemovitého majetku města Liberec v podobě dvou pozemků. Přitom podle § 38 odst. 1 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o obcích), majetek obce musí být využíván účelně a hospodárně v souladu s jejími zájmy a úkoly vyplývajícími ze zákonem vymezené působnosti. Obec je povinna pečovat o zachování a rozvoj svého majetku. Podle § 38 odst. 2 zákona o obcích musí být majetek obce chráněn před zničením, poškozením, odcizením nebo zneužitím. Podle § 38 odst. 6 zákona o obcích je obec povinna chránit svůj majetek před neoprávněnými zásahy a včas uplatňovat právo na náhradu škody a právo na vydání bezdůvodného obohacení. Podle §

39 odst. 2 zákona o obcích se při úplatném převodu majetku obce cena sjednává zpravidla ve výši, která je v daném místě a čase obvyklá, nejde-li o cenu regulovanou státem. Odchylka od ceny obvyklé musí být zdůvodněna. Význam citovaných ustanovení určených k ochraně majetku obce, která byli povinni respektovat i všichni obžalovaní, je pak zdůrazněn zejména dvěma skutečnostmi. Jednak záměr obce prodat, směnit nebo darovat nemovitý majetek obce, pronajmout jej nebo poskytnout jako výpůjčku musí obec zveřejnit způsobem uvedeným v § 39 odst. 1 zákona o obcích; pokud obec takto nezveřejní svůj záměr, je právní úkon od počátku neplatný. Dále je zde podstatné, že smlouva o úplatném převodu obecního majetku za cenu podstatně nižší, než je cena v místě a čase obvyklá, je bez náležitých důvodů pro tuto odchylku neplatná podle § 39 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, neboť svým obsahem odporuje zákonu (§ 39 odst. 2 zákona o obcích) - viz rozhodnutí pod č. 86/2011 Sb. rozh. obč.

Z hlediska postavení obviněných je v souvislosti s jejich zaviněním významné, že při posuzování schvalování prodeje pozemků byli všichni členy Zastupitelstva města Liberec, což je nejvyšší orgán obce, který ztělesňuje podstatu obecní samosprávy a jemuž je svěřeno rozhodování o nejdůležitějších otázkách týkajících se obce (§ 84 a násl. zákona o obcích). Proto je také zastupitelstvu obce vyhrazeno i rozhodování o určitých majetkoprávních úkonech, které jsou výsostnou záležitostí zastupitelstva, a to mimo jiné o nabytí a převodu nemovitých věcí podle § 85 písm. a) zákona o obcích. Žádný jiný orgán obce tedy nemůže rozhodovat o prodeji nemovitého majetku obce, takže hlasování všech obviněných jako členů zastupitelstva obce nebylo jen nějakým formálním schvalujícím aktem rutinní povahy, ale mělo zásadní právní význam a důsledky. Bez rozhodnutí zastupitelstva obce o schválení prodeje pozemků nebylo možno uzavřít kupní smlouvu, resp. i kdyby snad došlo k jejímu uzavření, byla by neplatná.

Případné trestní odpovědnosti každého z obviněných pak nebrání ani skutečnost, jestliže v dané věci rozhodovali jako členové kolektivního orgánu obce, tj. Zastupitelstva města Liberec. Ke schválení prodeje předmětných pozemků se totiž vyžadoval souhlas nadpoloviční většiny všech členů zastupitelstva obce (§ 87 zákona o obcích), takže všichni členové zastupitelstva představující tuto většinu, bylo-li jí dosaženo, se bezprostředně podíleli na přijetí takového rozhodnutí zastupitelstva obce, přičemž každý z nich měl stejný hlas. Proto i trestní odpovědnost za schválení a důsledky rozhodnutí přijatého zmíněnou většinou, pokud bylo učiněno v rozporu s povinností členů zastupitelstva obce řádně spravovat majetek obce (§ 38 a násl. zákona o obcích), mohou nést všichni obvinění, kteří hlasovali pro schválení určitého rozhodnutí, jímž byla způsobena škoda na majetku obce. V žádném případě zde nejde o nějakou kolektivní odpovědnost, protože je zřejmé, jak každý z obviněných hlasoval, přičemž bez souhlasného vyjádření všech obviněných by nemohlo být dosaženo potřebné většiny pro přijetí schváleného rozhodnutí.

Obžalovaní ke své obhajobě vesměs uvedli, že hlasovali v úmyslu zjednat městu prospěch v podobě příjmu do pokladny města. Že cenu považovali za obvyklou, když byla stanovena podle interního předpisu, námitky zastupitelů k majetkoprávní operaci považovali za nedůvodné. Z uvedeného plyne, že obžalovaní si byli vědomi své povinnosti „řádného hospodáře“ coby členů vrcholného orgánu územní samosprávy, kterým je svěřeno rozhodování o majetku města, i povinností majetek města převádět na třetí osoby za ceny v místě a čase obvyklé. Jak vyplynulo z provedených důkazů, a to zejména z výpovědí obalovaných a svědků, obžalovaní nebyli konfrontováni s žádnou konkrétní cenou, která by byla označena za cenu obvyklou, nebylo jim nic známo o tom, že by návrh ORP MML obsahoval chybu, nikdo nenavrhoval doplnění návrhu ani jeho stažení z jednání k doplnění podkladů. Soud na straně žádného obžalovaného nedovodil, že by měl stran zavinění ve

vztahu k porušení zákonem mu uložených povinností kladný vztah k následku, jak vyžaduje eventuální úmyslu ve smyslu § 4 písm. b) tr. zákona, tedy že by obžalovaní věděli, že svým jednáním mohou způsobit porušení či ohrožení zákonem chráněného zájmu, a pro případ, že je způsobí, s tím byli srozuměni. Soud naopak na straně obžalovaných dovedl negativní vztah k porušení svých povinností, shodně jako žalobce. Tento negativní vztah k porušení jejich povinností soud dovedl z okolností projednávání majetkoprávní operace. Předně bylo v řízení prokázáno výpověďmi svědků, zastupitelů, kteří pro návrh nehlasovali, že před samotným zastupitelstvem v klubu SOS Liberec, proběhla debata k dané majetkoprávní operaci, které se však nikdo z obžalovaných neúčastnil. Výpovědi svědkyně Lenky H. [redacted] předsedkyně klubu SOS Liberec, nebylo v řízení prokázáno, že by na schůzce předsedů klubů konané před předmětným zastupitelstvem seznámila zbylé předsedy klubů s pochybnostmi svých členů klubu o řádnosti majetkoprávní operace. Majetkoprávních operací se na zastupitelstvech projednávali desítky, ceny byly běžně stanovovány podle interního předpisu, návrhy majetkoprávních operací mohl předkládat i ORP MML. Jediné pochybnosti stran porušení svých povinností tak obžalovaní mohli čerpat z diskuse k dané majetkoprávní operaci, a to k připomínce, že cena je nízká i po konzultaci s realitní kanceláří, proč jsou rozdílné ceny u obou pozemků, a že z žádosti neplyne podnikatelský záměr žadatele k pozemkům.

Obžalovaní byli v předmětnou dobu 1/2 roku ve funkcích zastupitelů města Liberec, kdy u nich lze presumovat určité inteligenční předpoklady, mnozí z nich dosáhli vysokoškolského vzdělání, o převodech nemovitého majetku města rozhodovali v desítkách případů. V době od 2.11.2006 do 31.12.2007 bylo rozhodnuto v zastupitelstvu o zamítnutí celkem 75 žádostí o odkoupení pozemků. V době od listopadu 2006 do dubna 2007 bylo formou výběrového řízení prodáno 46 pozemků a formou dražby 59 pozemků. Lze tedy dospět k závěru, že obžalovaní měli zkušenosti s procesem rozhodování o převodu majetku města na třetí osoby, byli orientováni v problematice přímého a dražebního prodeje.

Obžalovaní byli před hlasováním o návrhu na prodej pozemků ujištěni předkladatelem návrhu, že k pozemkům se váže podnikatelský záměr žadatelů o odprodej pozemků, ačkoliv reálnost této skutečnosti nevyplývá z žádného listinného důkazu založeného ve spise ani z výpovědi svědků Karla V. [redacted] a Libuše V. [redacted]. Naopak listina nazvaná žádost (č.l. 506), podepsaná žadatelem a adresovaná Statutárnímu městu Liberec, svědčí o opaku, neboť z ní plyne, že žadatel nemá konkrétní podnikatelskou vizi stran využití pozemku. Přesto byli obžalovaní ujištěni předkladatelem návrhu na prodej pozemků Ing. Ladislavem F. [redacted] v průběhu 4. zasedání zastupitelstva města Liberec dne 26.4.2007 před hlasováním o návrhu, že žadatel o odkoupení pozemku má stran využití pozemků blíže nespecifikovaný podnikatelský záměr, a proto se navrhuje přímý prodej namísto prodeje dražbou, když žadatel nemá k pozemkům žádný právní vztah. Dále byli obžalovaní před hlasováním v návrhu na prodej pozemků ujištěni o tom, že navrhovaná prodejní cena pozemků byla stanovena dle interního předpisu pro stanovení cen pozemků ze dne 16.3.2004, který nabyl účinnosti dne 1.4.2004. Tato instrukce byla novelizována až v roce 2010, platná je do dnešních dnů, jak bylo prokázáno výpověďmi svědků. Vyjma svědka Jiřího Š. [redacted] nikdo další z tehdejších zastupitelů města Liberec nevybavil, že by se někdo ze zastupitelů aktivně zasazoval již v průběhu roku 2007 o aktualizaci dané směrnice s odůvodněním, že neodráží obvyklou cenu nemovitostí v Liberci. V návrhu na prodej pozemků v projednávané věci (č.l. 509) zcela absentuje zařazení pozemků do příslušné kategorie dle interního předpisu města, a stanovení koeficientu prodejnosti, tedy v návrhu absentují základní předpoklady pro stanovení ceny za m2 pozemku, které jsou určující pro kontrolu správnosti výpočtu při stanovení ceny pozemku, ač v takovém rozsahu byly jiné návrhy prodeje nemovitostí zastupitelstvu města předkládány (např. č.l. 1508). Jak prokazováno výslechy svědků, zbylých zastupitelů města Liberec, kteří pro majetkoprávní operaci nehlasovali, nebylo neobvyklé, aby návrhy majetkoprávních operací neobsahovaly znalecké posudky, kvalifikaci prodávaných pozemků, vyjádření dalších

odborů města. Všichni svědci navíc považovali za samozřejmost, kterou nekontrolovali, ale automaticky presumovali, tedy že záměr převodu majetku ve vlastnictví města byl vyvěšen v zákonné době na úřední desce a majetkoprávní operaci schválila Rada města Liberec. V tomto rozsahu i co do stanovení ceny podle interních předpisů se obvykle plně spolehli na materiály vypracované úředníky MML. Před samotným hlasováním neměli obžalovaní možnost ověřit a poměřovat, zda ceny stanovené za pozemky, a zejména pak za pozemek p.č. 969, jsou adekvátní či nikoliv, neboť chybělo jejich zařazení do příslušné kategorie. Z územního plánu města Liberec vyplývá, že pozemek p.č. 969 je definován jako návrhová plocha bydlení čistého, v katastru nemovitostí je veden jako zahrada náležející do zemědělského půdního fondu. Interní předpis města Liberec ke stanovení cen pozemku ve vlastnictví a spoluvlastnictví Statutárního města Liberec ze dne 16.3.2004 (č.l. 1730) v § 3 rozčleňuje pozemky do 4 kategorií, a to na pozemky A) stavební, B) stavební – podmíněně využitelné, C) nestavební, D) nestavební – podmíněně využitelné, E) rekreační, F) nevyužitelné a G) ostatní. Pozemkem v kategorii B, tedy pozemkem stavebním – podmíněně využitelným, je pozemek podmíněně využitelný ke stavbě, určený platným územním plánem pro stavbu či zastavění. Za podmíněnost využitelnosti je demonstrativně v interním předpisu v § 3B uvedeno, že stavební záměr je podmíněn vynětím ze zemědělského půdního fondu a dosažitelností inženýrských sítí, což oba předmětné pozemky splňují, jak plyne z obsahu spisu. Lze tedy uzavřít, že pozemek p.č. 969 splňuje předpoklady zařazení do kategorie B, přesto byl chybně oceněn cenou dle § 4 interního předpisu v kategorii C (IV. cenové pásmo násobeno koeficientem prodejnosti $K3 = 1.25$), tedy jako pozemek snadno využitelný, určený územním plánem pro ostatní využití, ne ke stavbě a zastavění, charakteru zahrada, nebo ostatní plocha, čímž došlo k zásadnímu podhodnocení ceny nemovitosti, aniž by tato skutečnost byla v návrhu jakkoliv řešena či vysvětlena. Obžalovaní tak byli před hlasováním o převodu pozemků utvrzeni jak písemně (zpracovaným návrhem), tak ústně (předkladatelem návrhu Ing. Ladislavem F.), že návrh netrpí žádnou vadou zpochybňující jeho proces zpracování a výstup stran stanovení ceny pozemků a závěrečného doporučení na jejich převod žadatelům. Návrh předkladatele byl navíc jednomyslně schválen radou města Liberec. Obžalovaní tak byli zpracovatelem návrhu a jeho předkladatelem uvedeni v omyl stran stanovení výše hodnoty pozemků, stran jejich využitelnosti žadatelem o prodej. Soud považoval za zcela irelevantní okolnosti zpracování návrhu ORP MML, neboť tento odbor mohl majetkoprávní operace zpracovávat, jak vyplynulo z výpovědí svědků a listinných důkazů, a kdyby byly pozemky prodány za cenu obvyklou, pak by samotný způsob přípravy prodeje nevyvolával trestněprávní odpovědnost žádné osoby na majetkoprávní operaci zúčastněné. Z proběhnuvší diskuse k dané majetkoprávní operaci však obžalovaní mohli a měli vědět, že v případě, že navržená cena prodeje pozemku nebude cenou obvyklou, mohou ohrozit či porušit zákonem chráněný zájem na řádném spravování a opatrování cizího majetku, ovšem bez přiměřených okolností spoléhali nato, že následek nenastane. Soud tak na jejich straně stran porušení povinností dovodil shodně jako žalobce vědomou nedbalost v intencích § 5 písm. a) tr. zákona.

Soud dále ve věci musel s ohledem na výše uvedené zkoumat, **zda zavinění obžalovaných ve formě vědomé nedbalosti lze vztáhnout i k následku, tedy k vyvolání značné škody.** Značnou škodou je podle § 89 odst. 11 tr. zákona škoda dosahující výše nejméně 500.000,- Kč. Zákonodárce v ustanovení § 5 písm. b) tr. zákona upravuje rovněž institut nevědomé nedbalosti, kterou definuje tak, že trestný čin je spáchán z nedbalosti rovněž tehdy, jestliže pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušit či ohrozit zákonem chráněný zájem, ač o tom vzhledem k okolnostem a k svým osobním poměrům vědět měl a

mohl. S touto formou zavinění však zákonodárce v případě trestného činu porušování povinností při správě cizího majetku nespojuje trestněprávní odpovědnost pachatele.

Obžalovaní se v řízení hájili k těmto právním závěrům vesměs tím, že nebyli odborníci na posouzení ceny obvyklé, vycházeli z podkladů zpracovatele a z ujištění, že cena byla stanovena podle interního předpisu. Někteří z obžalovaných poukazovali na skutečnost, že v dané době se sousední pozemek o větší výměře vydražil pod cenu, kterou odsouhlasili jako prodejní v předmětné věci.

Jak plyne z osobních údajů k obviněným (č.l. 244 – 355), žádný z obviněných není osobou oprávněnou a způsobilou stanovovat cenu nemovitostí v daném místě a čase, žádný z obviněných se neživí prodejem nemovitostí nebo jejich odhady stran stanovení ceny či hodnoty. Opak nebyl k žádnému z obžalovaných zjištěn ani z výsledků svědků. Lze tak dospět k závěru, že obžalovaní byli v tomto ohledu laici, kteří se mohli stran úvah o ceně obvyklé řídit toliko svými vlastními dosavadními zkušenostmi. Jak bylo již pojednáno výše, do předmětného zastupitelstva dne 26.4.2007 realizovalo zastupitelstvo města Liberec několik desítek majetkoprávních operací, kdy bylo obvyklé, že ceny převodů nemovitostí byly stanoveny podle platného interního předpisu na oceňování cen nemovitostí.

Výpověďmi svědků bylo v řízení prokázáno, že žádný z obžalovaných se neúčastnil rozpravy klubu SOS, kde svědek Jiří Š. ostatní členu klubu seznámil se svými pochybnostmi ohledně plánované majetkoprávní operace. Jednotliví zastupitelé opozice se tak přiklonili k názoru zastupitele Jiřího Š., že navrhovaný způsob prodeje a prodejní cena nejsou standardní. Svědci Kamil Jan S., Ivana B. a MUDr. Jarmila O. nebyli přesvědčeni o adekvátnosti navrhované prodejní ceny, proto pro návrh nehlasovali. V průběhu rozpravy zastupitelů města Liberec o návrhu na prodej předmětných pozemků byly vneseny pochybnosti ze strany zastupitelů Kamila Jana S. a Jiřího Š. k ceně pozemků, kdy vyjádřili svůj názor, že se cena zdá nízká, neboť ji konzultovali s realitní kanceláří, aniž by přímo na zasedání upřesnili, jaká by měla být cena v místě a čase obvyklá, jakými podklady mohou své pochybnosti doložit. Žádný ze zastupitelů města nepodložil své domněnky o nepřiměřenosti výše stanovené ceny konkrétními podklady o ceně daných nemovitostí v místě a čase obvyklé, nevyvolal debatu o doplnění podkladů na stanovení výše prodejní ceny, ať už v podobě doplnění způsobu stanovení výše ceny předkladatelem návrhu, nebo vyjádřením odborníka stran ocenění nemovitosti (realitní kancelář či odhadce), či konkrétními dotazy na předkladatele návrhu. Ani zastupitelka Ing. Eva K. která se ve finále hlasování o převodu předmětných pozemků zdržela, neseznámila ostatní zastupitele se svými pochybnostmi o řádnosti projednávaného převodu pozemků, ačkoliv v minulosti pracovala jako náměstkyně primátora a prodej pozemků měla na starosti, ačkoliv měla zásadní pochybnosti o tom, že transakce je v pořádku, čerpaje ze svých profesních zkušeností. Svědkyně Ing. Eva K. měla možnosti a schopnosti lépe než jiní zastupitelé města zhodnotit správnost předkládaného návrhu a reálnost navrhované prodejní ceny, přesto neseznámila zbytek zastupitelů se svými pochybnostmi. Stejně tak zastupitelka Ivana Bobková nevystoupila na projednávání věci v zastupitelstvu se svými pochybnostmi stran ceny pozemků, ačkoliv měla o jejich navrhované prodejní ceně značné pochybnosti s ohledem na povědomí, za jaké ceny se v jiné části Liberce prodávají stavební pozemky. Pochybnosti o výši ceny tak zůstali v rovině tvrzení a dohadů, aniž by byli jakkoliv před hlasováním konkretizováni. Jednotliví zastupitelé města Liberec hlasující pro návrh prodeje pozemků tak před samotným hlasováním o převodu předmětných pozemků vážili jako směrodatné podklady předložené zpracovatelem návrhu, které byly stíženy zásadní nezmíněnou vadou při stanovení ceny pozemků a záměru využitelnosti pozemků.

Obvinění neměli zvláštní odborné předpoklady pro posouzení adekvátnosti navrhované ceny pozemků, spoléhali se na správnost předkládaného návrhu, návrh byl předložen oprávněným odborem, byl schválen radou města, byli konfrontováni toliko

nepodloženými pochybnostmi dvou opozičních zastupitelů stran výše navrhované ceny za prodej pozemků. Z provedeného dokazování nevyplývá, že by se obvinění obdobného jednání dopustili opakovaně, že by více majetkoprávních operací města bylo posuzováno jako protiprávní s důsledky trestněprávní odpovědnosti. Provedenými důkazy ve věci tak v řízení nebylo prokázáno, že by obžalovaní byli způsobilí posoudit, zda jejich jednání, tedy hlasování v zastupitelstvu města Liberec k předmětné majetkoprávní operaci, je způsobilé na straně města Liberec, v jeho majetkové sféře, která jim byla svěřena zákonem do opatrování, způsobí škodu, a v případě že ano, tak v jaké výši. Přitom způsobení značné škody je základním znakem projednávané skutkové podstaty trestného činu porušování povinností při správě cizího majetku. Obžalovaní v přesvědčení, že prodejní cena pozemků odráží obvyklou cenu pozemků, byli utvrzeni zpracovatelem a předkladatelem návrhu, který se odkazoval při stanovení ceny na interní předpis města Liberec na oceňování nemovitého majetku, který se zcela běžně používal k nastavení cen nemovitostí, které město Liberec dále převádělo na jiné subjekty. V řízení nebylo nade vší pochybnost prokázáno, a to ani výpověďmi svědků, opozičních zastupitelů, že by obžalovaní měli povědomí o tom, že interní předpis neodráží cenu obvyklou u jednotlivých nemovitostí, a u kterých, z jaké lokality Liberce.

V dané lokalitě proběhlo před projednávanou majetkoprávní operací hned několik převodů pozemků o stejné kvalitě, ať už formou dražby či formou prodeje mezi soukromými osobami. Znalec Ing. Miroslav Bureš označil za srovnatelné co do kvality pozemky p.č. 972, p.č. 933/1, p.č. 894/1 a p.č. 941. Pozemek p.č. 972 o výměře 5318 m² byl dne 20.4.2007 prodán za částku 1.290,- Kč na m², pozemek p.č. 933/1 o výměře 1.013 m² byl dne 12.3.2007 prodán za částku 1.036,- Kč za m², pozemek p.č. 894/1 o výměře 2.682 m² byl dne 7.12.2006 prodán za částku 335,- Kč za m² a pozemek p.č. 941 o výměře 3.395 m² byl dne 24.5.2006 v dražbě prodán za částku 400,- Kč za m². K uvedeným prodejům je třeba uvést, že pozemek č.p. 972 je v současné době zatížen 2 stavbami, a to obytnými domy s desítkami bytových jednotek, tudíž tomuto urbanistickému závěru mohla odpovídat i prodejní cena, jak ostatně uvedl i znalec Ing. Miroslav Bureš. Výpovědi znalce bylo rovněž prokázáno, že menší pozemky se obvykle prodávají za vyšší cenu na m², než kvalitativně shodné pozemky o větší rozloze. Znalec všechny 4 výše uvedené majetkoprávní operace označil pro nabyvatele neodůvodněně výhodné ve vztahu ke svým závěrům o ceně obvyklé v místě a čase v dané lokalitě. V řízení nebylo prokázáno, že by obžalovaní měli informace o tom, že tyto uskutečněné prodeje pozemků byly nestandardní, nebo že by byli schopni posoudit shodně jako znalec s desetiletou praxí, že byla vysoutěžena či dosažena pro kupujícího nedůvodně výhodná cena. Někteří z obžalovaných odkazovali právě na dražbu pozemku 941 a její výsledek stran dosažené dražební ceny, kdy žádný z obžalovaných nebyl odborníkem shodně jako znalec Ing. Miroslav Bureš, aby mohl dospět k závěru, že vyvolávací a dražební cena tohoto pozemku neodpovídá ceně v místě a čase obvyklé.

Z uvedeného tak plyne, že soud nemohl, než v řízení dospět k závěru že obžalovaní nevěděli, že svým jednáním mohou způsobit městu Liberec značnou škodu, tedy škodu převyšující částku 500.000,- Kč, a to jen s ohledem na připomínky 2 opozičních zastupitelů, že navrhovaná cena se jim zdá příliš nízká. Obžalovaní však byli v pozicích zastupitelů města Liberec, kteří mohli požadovat doplnění materiálů o podklady osvědčující cenu obvyklou v místě a čase a zdůvodnění rozdílu mezi navrhovanou prodejní cenou a cenou obvyklou, a s ohledem na své povinnosti vyvěrající ze zákona o obcích tak učinit nejen mohli, ale i měli. Soud na straně obžalovaných dovedl zavinění k následku, tedy ke způsobení škody, toliko ve formě nevědomé nedbalosti v intencích § 5 písm. b) tr. zákona, nikoliv ve formě nedbalosti vědomé. Jak již shora uvedeno, toliko v případě, že zavinění ve formě vědomé nedbalosti je možno vztáhnout jak k porušení povinnosti pachatelem, tak k vyvolání zákonem

presumovaného následku, je možno dospět k závěrům o vině obžalovaných. K takovým závěrům však soud na základě provedeného dokazování dospět nemohl.

Soud považuje za podstatné zmínit rovněž zásadní nelogičnost v právních závěrech žalobce. Žalobce dovozoval z provedeného dokazování ve věci a kladl obžalovaným za vinu, že věděli, že svým jednáním mohou způsobit poškozenému městu Liberec značnou škodu tím, že poruší své povinnosti uložené jim zákonem. K tomuto soud musí poznamenat, že kdyby obžalovaní skutečně věděli, že jejich jednání je způsobilé vyvolat značnou škodu v majetkové sféře města Liberec, a přesto pro takovou majetkoprávní operaci hlasovali, pak by jako zastupitelé města Liberec, tedy vrcholný orgán samosprávného celku, do jehož pravomoci je svěřeno rozhodování o nakládání s majetkem samosprávného celku, jehož rozhodnutí nemůže zvrátit žádný jiný orgán města Liberec, nikdy nemohli bez přiměřených důvodů spoléhat nato, že takové ohrožení či porušení nezpůsobí hlasujíc pro takovou majetkoprávní operaci. Obžalovaní by v takovém případě nemohli mít negativní vztah k případnému následku, jak presumuje koncepce nedbalostního zavinění, ale jejich vztah k následku by byl pozitivní, tedy byli by s ním přinejmenším srozuměni v intencích § 4 písm. b) tr. zákona, tedy úmyslu nepřímého. Žalobce sám však od počátku trestního stíhání obžalovaných těmto nekladl za vinu naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu porušování povinností při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, odst. 2 písm. a), b) tr. zákona. Rovněž soud v řízení nemohl na základě provedených důkazů dospět k závěru, že by obžalovaní měli mít pozitivní vztah k žalovanému následku, tedy že by byli přinejmenším srozuměni s tím, že škodu městu Liberec způsobí. Ani soud tak v řízení nemohl činit závěry o tom, že by jednání obžalovaných naplňovalo znaky závažnějšího trestného činu, a to z úmyslného porušování povinností při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, odst. 2 písm. a), b) tr. zákona. V řízení je tak na základě výše uvedeného v podstatě vyloučeno, aby soud mohl jednání obžalovaných posuzovat jako trestný čin porušování povinností při správě cizího majetku z nedbalosti podle § 255a odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákona.

Soud musel v řízení k pokynu Nejvyššího soudu České republiky dále zkoumat **střet dvou hmotněprávních úprav k danému skutku, a to zákona č. 140/1961 sb., tr. zákona, a zákona č. 40/2009 Sb., tr. zákoníku, k otázce trestněprávní odpovědnosti.**

Soud na straně obžalovaných neshledal subjektivní znak žalovaného trestného činu v podobě vědomé nedbalosti, ale toliko ve formě nedbalosti nevědomé, s níž zákonodárce v zákoně č. 140/1961 Sb., tr. zákon, nespojoval trestněprávní odpovědnost pachatele. Naproti tomu dle § 221 odst. 1, odst. 2 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., tr. zákoníku, se trestného činu porušení povinností při správě cizího majetku z nedbalosti dopustí ten, kdo z hrubé nedbalosti poruší podle zákona mu uloženou nebo smluvně převzatou důležitou povinnost při opatrování nebo správě cizího majetku, a tím jinému způsobí značnou škodu a čin spáchá jako osoba, která má zvlášť uloženou povinnost hájit zájmy poškozeného. Zákonodárce změnil od 1.1.2010 kritéria subjektivního znaku této trestní normy, neboť na rozdíl od předchozí hmotněprávní úpravy k naplnění znaků trestného činu je nutné se jednání dopustit v hrubé nedbalosti. Podle § 16 odst. 2 tr. zákoníku je čin spáchán z hrubé nedbalosti, jestliže přístup pachatele k požadavku náležité patnosti svědčí o zřejmé bezohlednosti pachatele k zájmům chráněným trestním zákonem. Hrubá nedbalost může být jak vědomá tak i nevědomá. Zákonodárce tak na jedné straně rozšiřuje okruh kriminalizovaného jednání o jednání hrubě nedbalostní nevědomé, na druhé straně okruh jednání v podobě hrubě nedbalostního vědomého zužuje, neboť na formu zavinění klade přísnější nároky, než tomu bylo v předchozí hmotněprávní úpravě. Trestní právo hmotné je v našem právním řádu ovládáno základní zásadou, a sice přípustnosti retroaktivity hmotného práva toliko ve prospěch pachatele, tedy nepřípustnosti zpětné účinnosti na jednání pachatele, které nebylo v okamžik jednání trestné. Tato zásada byla vyjádřena jak v § 16 odst. 1 tr. zákona, tak je vyjádřena v § 2 odst. 1 tr. zákoníku a její zákonné znění je zcela totožné. Trestnost činu se posuzuje podle zákona

pokračování

3T 32/2011-2171

účinného v době, kdy byl čin spáchán; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, jestliže je to pro pachatele příznivější. K závěru o vině obžalovaných by tak soud mohl dospět toliko za situace, kdyby jejich jednání naplňovalo znaky trestného činu jak dle tr. zákona, účinného do 31.12.2009, tak dle tr. zákoníku, účinného od 1.1.2010.

Soud na straně obžalovaných dle hmotněprávní úpravy zákona č. 140/1961 Sb., tr. zákon, který byl účinný až do dne 31.12.2009, tedy i k 26.4.2007, kdy se měli obžalovaní dopustit projednávaného skutku, nemohl s ohledem na výše uvedené dovodit trestněprávní odpovědnost. Bylo by v rozporu se zásadou zákazu retroaktivity hmotného práva v neprospěch pachatele a tudíž zcela nadbytečné, aby soud za takového stavu činil závěry o trestněprávní odpovědnosti obžalovaných dle zákona č. 40/2009 Sb., tr. zákoník, účinného od 1.1.2010, neboť závěr o vině obžalovaných v intencích hrubé nevědomé nedbalosti by byl v rozporu s ustanovením § 2 odst. 1 tr. zákoníku.

Na základě výše uvedeného soudu nezbylo, než obžalované zprostit obžaloby dle § 226 písm. b) tr. zákona, neboť v řízení nebylo prokázáno, že žalovaný skutek je trestným činem.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů od jeho doručení ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec, prostřednictvím okresního soudu v Liberci, písemně, ve trojím vyhotovení. V téže lhůtě, nebo v lhůtě dodatečně stanovené předsedou senátu musí být odvolání písemně odůvodněno. Z odůvodnění musí být patrné, proti kterému výroku odvolání směřuje a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. O odvolání bude rozhodovat Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka Liberec. Státní zástupce může rozsudek napadnout ve všech výrocích a je povinen uvést, zda odvolání podává ve prospěch či neprospěch obžalovaného. Obžalovaný může rozsudek napadnout pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká. Poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

V Liberci dne 7. února 2014

Mgr. Lukáš Korpas, v.r.
Samosoudce

Za správnost vyhotovení: Monika Marečková